

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **K.S.**, zastoupen opatrovníkem Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Hládkov 701/4, Praha 6 – Střešovice, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, se sídlem Na Baních 1535, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 11. 2020, čj. KRPS-175413-50/ČJ-2020-010022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2021, čj. 57 A 9/2020-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **4 114 Kč**, která mu bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

[1] Žalobce během roku 2020 přicestoval z Afghánistánu do Rumunska, kde podal žádost o mezinárodní ochranu. S pomocí převaděčů se snažil dostat do Německa, ale zadržela ho hlídka Policie ČR. Žalovaná jej podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 31. 12. 2020 zajistila za účelem předání do Rumunska podle nařízení Dublin III*. Rozhodnutím uvedeným v záhlaví žalovaná podle

* Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států

§ 129 odst. 7 ve spojení s § 129 odst. 1, 3 a 4 zákona o pobytu cizinců rozhodla o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem jeho předání do Rumunska o třicet dnů.

[2] Žalobce proti rozhodnutí o prodloužení zajištění podal žalobu ke krajskému soudu, který ji však zamítl. Krajský soud ve svém rozhodnutí mj. neshledal, že by v Rumunsku existovaly systémové nedostatky azylového řízení, které by bránily předání žalobce.

[3] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Tvrdí, že jeho předání (tedy účel zajištění) nebylo možné provést, protože by byl v Rumunsku vystaven nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení v důsledku systémových nedostatků azylového řízení. Žalovaná ani krajský soud se však dostatečně nezabývaly otázkou, zda stěžovateli takové zacházení skutečně hrozí. Rozsudek označil stěžovatel za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, protože si soud neopatřil přesné informace o situaci v Rumunsku.

[4] Žalovaná navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Zajištění cizince není účelem samo o sobě; představuje pouze prostředek k dosažení cíle, kterým je v tomto případě předání do jiného členského státu EU. Žalovaná proto při rozhodování o zajištění či jeho prodloužení nemusí stavět najisto, zda je účel zajištění skutečně proveditelný. Při rozhodování o zajištění postačí úvaha o **potenciální možnosti** předání (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, bod 33, a ve vztahu k prakticky stejné kasační argumentaci jako v nynější věci i rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2021, čj. 5 Azs 397/2020-26, bod 15). Pokud cizinec systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 17. 4. 2018, čj. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS, bod 21).

[7] Požadavky na odůvodnění rozhodnutí o **prodloužení** zajištění (o které jde v nynější věci) navíc nejsou totožné jako v případě rozhodnutí o prvotním zajištění. Rozhodnutí o prodloužení zajištění obsahově navazuje na rozhodnutí o zajištění. Okolnosti týkající se vydání prvotního rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění není nezbytné znovu detailně popisovat. V rozhodnutí o prodloužení zajištění postačí odůvodnění, ze kterého bude jasné, z jakých důvodů nepostačuje původně stanovená doba zajištění, a proč je tedy nutné trvání zajištění prodloužit (rozsudek ze dne 31. 7. 2013, čj. 1 As 90/2011-124, č. 2936/2013 Sb. NSS, bod 37, a rozsudek 5 Azs 397/2020, bod 13). Nesdělí-li cizinec v řízení o prodloužení zajištění relevantní výhrady či obavy ve vztahu k zemi, kam má být předán, nelze po žalované rozumně požadovat, aby prováděla rozsáhlé dokazování s cílem podrobně zjistit situaci v této zemi (srov. např. rozsudek ze dne 28. 5. 2010, čj. 7 Azs 72/ 2020-23, bod 13).

[8] Stěžovatel však žádné připomínky k podmínkám v Rumunsku ani důvody, proč by do Rumunska nemohl být předán, během řízení o prodloužení zajištění nevznnesl.

pokračování

Krajský soud správně uvedl, že žalovaná by v takovém případě měla povinnost výslovně hodnotit (v rozhodnutí o prodloužení zajištění) otázku systémových nedostatků azylového řízení v Rumunsku jen tehdy, pokud by sama dospěla k závěru, že k systémovým nedostatkům v Rumunsku dochází, či pokud by o tom byly důvodné pochybnosti (srov. obdobně 5 Azs 397/2020, bod 19). K takovým závěrům ale nedospěla, naopak uvedla, že Rumunsko s přijímáním cizinců systémové problémy nemá a nehrozí tam riziko nelidského a ponižujícího zacházení.

[9] Nedostatky azylového řízení, resp. podmínek v Rumunsku, namítl stěžovatel až v žalobě, a to jen obecně (zmínil např. nedostatky v hygienických a ubytovacích podmínkách v azylových střediscích, horší realizaci práva na právní pomoc, problémy s využíváním benefitů sociálního zabezpečení, integračních programů či možností zaměstnání). Krajský soud se s těmito obecnými námitkami vypořádal dostatečně a přehledně; jeho rozhodnutí není nepřezkoumatelné, jak tvrdí stěžovatel.

[10] Jak správně uvedl krajský soud, problémy, kterými dle stěžovatele Rumunsko trpí, nedosahují úrovně systémových nedostatků nesoucích s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení (srov. např. rozsudek ze dne 28. 4. 2020, čj. 10 Azs 305/2019-25, bod 8 a judikaturu tam citovanou). Z ničeho neplyne, že by Rumunsko nebylo schopné zajistit žadatelům o azyl adekvátní podmínky (srov. detailně bod 30 rozsudku krajského soudu, respektive rozsudek 5 Azs 397/2020, bod 21 a judikaturu tam citovanou). Nebylo tak ani nutné (jak opět tvrdil stěžovatel), aby ještě krajský soud opatroval nějaké další aktuální informace k situaci v zemi.

[11] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[12] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované pak žádné náklady řízení nevznikly.

[13] Stěžovateli byl ustanoven již v řízení před krajským soudem opatrovník z řad advokátů, Mgr. Jindřich Lechovský. Ustanovenému opatrovníkovi soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby (doplnění kasační stížnosti) ve výši 3 100 Kč a paušální náhradu hotových výdajů 300 Kč. Vzhledem k tomu, že opatrovník je plátcem DPH, odměna a náhrada hotových výdajů se zvyšuje o DPH ve výši 21 %. Celková částka, která činí 4 114 Kč, bude k rukám opatrovníka proplacena z účtu NSS do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. června 2021

Zdeněk Kühn

předseda senátu